

За нещастие, ако и да се реализира това прѣдчувствие, но то бѣше въ крайно неблагоприятна за насъ форма, защото на противника пристигнаха силни подкрѣпления и румжнската армия, която разполагаше съ достатъчно врѣме за да се рѣши да се присѣдини къмъ руситѣ и да се досвърши затваренето на нашитѣ лъвове въ клѣтката, — слѣдъ нѣколкото сжщо безполезни но и още по-кървави атаки, отъ колкото прѣдшествующитѣ!

А Разградската и Шипченската наши армии не можиха да се присѣдинятъ къмъ онѣзи удивителни усилия, които се правѣха отъ нашитѣ Плъвенски събратия по оръжие! Бѣдниятъ маршалъ Мехмедъ-Али прѣкарваше врѣмето си въ свѣти и въ съставяне на планове, безъ да има власт нито да изпълни това, което му се искаше да направи, нито да избѣгне онова, което той не искаше да се направи. А високолитературния шипченски палачъ — Сюлейманъ-паша — продължаваше, съ винокль и то твърде отъ далечъ, да се любува надъ хилядитѣ храбреци, умираюци и ка-терящи се по скалитѣ на свети Никола, за да реализира това, което съ помощта на искуството, можеше да се достигне, безъ да се загубѣше, може би, нито капка кръвъ.

На 18 юлий баронъ Криденеръ, прѣувеличавайки нашитѣ сили въ Плъвенъ (той ги е смѣталъ за 50 хиляди, когато въ дѣйствителность тѣ не надминаваха 20 хиляди) и като е прѣдполагалъ, че Османъ-паша е разполагалъ съ многочисленна кавалерия, тогава, когато, за нещастие, той е ималъ всичко на всичко само 2—3 ескадрона — не изглеждалаше, че иска да атакува нашитѣ позиции. Но въ този сжщия день, той получилъ заповѣдъ отъ главнокомандуюция да